

Léto se Zámečkem a nadací

BUDIŠOVICE / MYŠINEC - První prázdninové dny jsem si s kamarády z 13 dětských domovů užíval na táboře dětské redakce časopisu Zámeček, který podpořila Nadace OKD. Díky tomu jsme navštívili spoustu zajímavých

projektů a viděli mnoho míst, kam bychom jinak měli problém se dostat. Zámeček je časopis, který vydává sdružení Duha-Zámeček pro děti ve všech dětských domovech v České republice. Píší do něj nejen dospěláci,

ale hlavně my - kluci a holky z dětských domovů. Na některá místa, která jsme na táboře navštívili, se můžete přenést v našich reportážích. Připravili jsme je jako naše poděkování nadaci.
Jakub Mokrejš (15 let), DD Dubová

Díky Filadelfii bydlí pěstounské rodiny v novém

První dva domy, které postavilo sdružení Filadelfia pro pěstounské rodiny.

OLDŘICHOVICE - Autobus nás veze po úzké asfaltové cestě za Třinec. Sluníčko svítí, i když ve vzduchu je cítit dešť. Blížíme se do sídla občanského sdružení Filadelfia - Přístav Oldřichovice, kde nás vítá manažer Ivo Sysala.

„Všechno začalo tím, že apoštolská církev získala pozemek a začala přemýšlet, co s ním. Rozhodli jsme se pomoci dětem z dětských domovů a na pozemku jsme postavili dům, do kterého se přestěhovala první pěstounská rodina,“ začal vyprávět Sysala. Projekt slavil úspěch a tak sdružení záhy postavilo druhý

dům a pak v nedaleké Karpethné třetí. Všechny jsou již obydlené spokojenými pěstounskými rodinami, poslední se nastěhovala loni dva dny před Vánocemi.

Vše bude pokračovat dál: Nadace OKD, jejíž projekty nás pronásledovaly celý tábor, letos podpořila milionem korun výstavbu dalšího domu. „Nic není zadarmo. Abychom pěstounským rodinám mohli pomáhat, oslovujeme různé sponzory nebo pořádáme aukce,“ řekl Sysala při obhlídce domů.

Jakub Mokrejš (15 let), DD Dubová
Lukáš Kotlár (13 let), DD Uherský Ostroh

Pěstounka: Teprve si zvykáme

Navštívili jsme pěstounskou rodinu v třetím z domů Filadelfie na Třinecku, prvním v Karpethné. Okolí ještě není kompletní, chybí například bezbariérové schodiště u vstupu. Jinak ale důl působil útulně. Příjemná „paní domu“ nás pozvala dál a svolila k rozhovoru.

Jak vnímáte své nové bydlení?

Jsme šťastní a rádi, že z tisíců zadatelů o děti se štěstí usmálo na nás. Dříve jsme bydleli v malém domku ještě s dalšími příbuznými. Protože jeden z chlapců, o kterého se staráme, je odkázán jen na vozíček a sám se nemůže pohybovat, je pro nás tento dům velkým ulehčením. Když nám předávali klíče od domu, svítilo světlo jen v kuchyni, všechno jsme si s pomocí přátel z Filadelfie zařizovali postupně.

Čím vším člověk musí projít, než se stane pěstounem?

Je toho skutečně hodně. Hned z prvního jednání na úřadě mám nepříjemnou zkušenost - úřednice mi mezi dveřmi sdělila, že jsem ve svých 35 letech

na výchovu dětí stará. Nedala jsem se a vyžádala si potřebné formuláře. Prošli jsme s manželem nepříjemnými psychotesty, i tak jsme ale čekali dva roky. Momentálně máme dvě děti v poručnické péči.

Nový dům je pro nás velkým ulehčením, vyprávěla Dana Horeličanová. Manžel Dušan přitom krmil hendikepovaného chlapce.

Foto: Lukáš Pěšný, DOŠ Býchor

Koně na závody i pro děti

OSTRAVA - Samostatný dětský oddíl (SDO) Brontosauri chová ve svém „Dvorečku“ v Ostravě-Kunčicích koně, poníky, psy i kočky. My jsme se ale zaměřili hlavně na koně. Na jednoho koně zaplatí za stravu čtyři tisíce korun měsíčně.

SDO Brontosauri vznikl v roce 1997. Řekl nám to správce Lukáš Žákovčík. Tuhle práci dělá už od malička a proto ho moc baví. „Péče o koně je velmi náročná,“

řekl s úsměvem. O každého jednotlivce je potřeba se starat každý den.

Jezdí taky na závody, třeba teď v Opavě skončili na druhém místě. Přes rok tady funguje kroužek dětí, o prázdninách pořádají tábory. Hodně práce zastanou děti, které nás všechny krásně povozily. Je dobré, že Nadace OKD Brontosaury podporuje, protože to tam mají moc fajn.

František Míker (15 let), DD Mikulov

Kousek amazonského pralesa v ostravské ZOO

OSTRAVA - Při prohlídce zoologické zahrady v Ostravě jsme se nasoukali do pavilonu drápkatých opiček, který podpořila Nadace OKD. Byl to sice malý, ale nádherný pavilon. Velký hluk a tekoucí proud vody mě přivedl do opravdového amazonského pralesa.

Ve větvích rádlily opičky drápkaté - malinké, ale roztomilé. Dokonce nám chovatelka ukázala, že se živí drobnými červíky. Nikdy jsem v pralesě nebyla, tak mě ani nenapadlo, že tam bude takové dusno, parno a hluk. Právě proto bych se někdy do pralesa chtěla vrátit - a třeba do toho skutečného.
Katka Polášková (15 let), DD Tišnov

Foto: Gracían Svachina, DD Jemnice

Mít kraju za krkem, na to nikdy nezapomene Lukáš z Býchor, Pavel z Uherského Ostrohu ani další dvacítká dětí z domovů.

Můj názor...

První dojem: Hrůza v očích

HRABYNĚ - Sama sebe se ptám, jak mohou být hendikepovaní lidé celý život na vozíčku. Nemohou chodit po schodech, někteří se ani nehýbají nebo nemluví. Já si bez mluvení svůj život představit zkrátka neumím.

Navštívili jsme Charitu svaté Kláry v Hrabyni, kde jsme si vyzkoušeli jízdu na vozíčku. Sotva jsem si sedla a popojela o kousek dál, měla jsem hrůzu v očích. Hlavou mi projel celý život. Neumím si představit, že bych měla být pořád na vozíčku. Proto jsem si uvědomila, že bych si asi měla více vážit svého zdraví, ale i zdraví ostatních.

Moje sestra je na vozíčku už od svých deseti let. Nemůže skoro vůbec hýbat rukama ani mluvit, ale i tak si myslím, že má pěkný, i když příliš těžký život. Díky ní vím, že hendikepovaní lidé by dali všechno za to, kdyby byli zase zdraví. A taky že se těmito lidem nesmíme smát, ale pomát jim, třeba tak, jak to dělají v Charitě svaté Kláry.

Jolanka Košíková (13 let), DD Zábřeh

Z pekla do nebe

Foto: Vladislav Škol

OSTRAVA - Druhý táborový den jsme ráno brzo vstávali, abychom stihli mnoho exkurzí a zábavy. Hned na začátku nás čekala návštěva Hornického muzea OKD. Dozvěděli jsme se hodně informací, i když jich mohlo být více, kdyby někteří nerušili... Po besedě jsme měli možnost fárat pod zem do dolu, kterým nás provázel svérázný průvodce.

Pak jsme zamířili na osm metrů vysoké překážky nedalekého lanového centra. Po vystoupení do nebeských výšin jsme nejprve měli strach, jestli nás kamarád udrží, ale pak jsme zjistili, že je to hračka. Každý z nás si zkusil alespoň jednu překážku. Odvezli jsme si odtud nezapomenutelné zážitky.

Lukáš Kopečný (16 let), DD Čeladná
Lukáš Sklenský (14 let), DD Strážnice